Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: Postpren.: 1: 70, på Exp. (minst 5 ex.) 1; 60; lösn. 10 öre.

N:r 6. 20 Mars.	REDAKTION: BRUNO NYSTRÖM. THEOD. ANDERSON.	Årg. 21 1917.

Herrens röst ljuder med makt.

Ps. 29: 4.

i förmå icke uträtta mycket med våra ord. Även om de inom begränsade områden kunna hava inflytande, äro de dock i stort sett tomma ljud. Likt ekot förklinga de ofta i rymden. De sätta inga dolda krafter i rörelse. Inga berg lyftas, inga vågor stillas på vårt bud.

Helt annorlunda är det, då Gud talar. Då sker det alltid något. I skapelsens morgon sade han — och det skedde så. Hans befallande stämma ljöd över djupen, och för oss okända krafter kommo i rörelse för att förverkliga hans befallningar. Han, som gör vindarna till sina budbärare och eldslågor till sina tjänare, stod icke rådvill om medlen för sitt måls vinnande.

Samma underbara makt har legat i Guds tal under tider som farit, och i kommande tider skall det så förbliva. Hans röst skall komma allt larm i världen att tystna. Han höjer sin stämma, då försmälter jorden.

Hans ord genomträngер allt. På ett för oss oförklarligt sätt bringar han hela skapelsen att lyssna till ljudet av sin stämma. Himmel, hav och jord uppfatta hans vilja och stå redo att lyda hans bud. Hans ord höras av heliga änglar i härlighetens land, och de tränga ned till andarna i fängelset. De höras av invånarna i havsdjupen, och dessa måste tjäna hans syften. De uppfattas av markens djur och av himmelens fåglar. På hans bud komma korpar med bröd åt en hungrande profet. På hans befallning lösas straffdomarnas änglar. Stormen går hans ärenden, havsvågorna lyda hans bud, och själva jorden lyssnar till hans befallning.

Hans röst höres i naturen. Den höres i vindarnas sus, i vågornas dån, i åskans rullande och i skogarnas hemlighetsfulla viskning. Lycklig är den människa, som har öra för denna naturens förkunnelse om Guds makt och vishet.

Klarast och väldigast talar han dock till oss i sitt uppenbarade ord. Där låter han oss få veta sin vilja, och där avslöjar han för oss sitt innersta väsen. Detta ord, givet åt människan, är dock av de allra flesta föraktat. Få äro de, som i stilla ödmjukhet böja sig inför Gud och säga: »Tala, Herre, din tjänare hörer!» Men för dem, vilka lyssna till hans ord, är det en ljuvlig musik.

Det är mat för den hungrande, dryck för den törstande och vila för den trötte. Det läker svidande hjärtesår, och det stillar vågorna på känslans upprörda hav. Det är ljus i mörkret och en strålkastare, som belyser evighetens eljest okända kuster. Det är liv och hälsa.

Genom detta sitt ord bjuder han förlåtelse, rening och frälsning. Genom det talar han till människors barn och bjuder dem sin frid. Genom det vill han undervisa om den rätta vägen till timlig och evig sällhet samt lära oss att rätt använda våra gåvor, så att vårt liv blir fruktbärande i det goda.

Må vi då lyssna till hans ord samt söka i livet förverkliga hans vilja, att han genom oss kan bliva förhärligad och genom sin kraft förhärliga oss.

O. W. G—r.

Det lider hän.

Det lider hän emot den stund,
då heligt Offerlamm
till blodbegjuten altarrund
skall omilt dragas fram;
det lider hän mot skymf och nöd,
det lider hän mot dom och död.

Re'n skymtar klart för Mästarns syn
den tysta örtagård,
där under breda skuggors bryn
skall stå den kampen hård,
den kamp, då mörkrets dystra makt
drar samlad fram ur ondskans schakt.

Och smärtans steg på vägens damm,
där, våt av nattens dagg
och kylig svett, han stapplar fram
med sår av törnets tagg,
han ser dem, ack, blott alltför väl,
han ser och kvider i sin själ.

Sist Golgata, den kullen kal,
som ändar vägens längd,
står hotande med korsets kval,
med heta marters mängd,
och bortom allt — den svala grav?
— Nej dödens evigt brutna glav?

Ja, allt han ser, där upp han går
emot Jerusalem;
i avgrundsstormen fast han står,
ett stöd för alla dem,
som troget följa i hans spår
igenom nöd till evig vår.

Annita

En nutidssaga från Värend.

För Ungdomsvännen. Av *Annita.*

Tung och vit ligger julsnön på de yviga granarna och de lummiga furornas starka grenar. Det är så tyst, så stilla i skogen. Ett rådjurs snabba språng eller en hares lätta skutt mera bidrager till än stör den stora friden därinne, där allt tyckes vara försänkt i tungsint dröm, i aningsfull förbidan.

Då drar en sakta vind fram mellan stammarna, ruskar närgånget på de böjda grenarna och smeker varsamt de runda kronorna där högst uppe.

»Vaknen, I drömmare!» manar den. »Vaknen till liv, vaknen för att dö!»

— »Dö, vad är det för något?» frågar den raka, stolta furan och svänger med sitt gröna, vitbrämade mantelsläp. »Dö, är det att svepas i en ännu tätare vit klädnad och i domnande ro bida vårsolens väckande smekningar på stam och barr?»

»Nej, nej, det är sömn det», svarar vinden, »dö, det blir för dig att känna sågens tänder gnaga din märg till dess innersta kärna, till dess den faller, störtad av människohänder, ty det är dock de, som giva dig och dina likar döden.»

»Åh! Människorna de göra oss ingen skada, de gå här och se så vänligt och förnöjt på oss. Nej, då fruktar jag mer för din broder stormen, honom har jag sett kasta omkull mer än en av mina rotfasta kamrater här.»

»Min broder stormen får ej mer något tillfälle att pröva sina krafter mot dig, ty de, som bära ditt öde i sina händer, äro redan på väg hit. Jag såg deras blanka vapen lysa, och jag hörde även, vad de talade om.

Jag far vida omkring både här och där, jag har lärt mig förstå människornas språk, och om I stilla lyssnen på mig, skall jag berätta er en saga ur livet, en saga, som börjar här i den småländska skogen, som fortsätter uppe i den stora staden, där människorna äro flera än tuvorna och stenarna i dessa skogar, och som till sist åter slutar här, i denna gamla bygd.»

Och vinden berättade:

»I, som ären äldst och störst, kunnen visst där mot öster skönja vägen, den breda banan, där människorna draga fram. En dag för flera årtionden sedan vandrade där med ett litet knyte under armen en ung smålandspojke, en fattig värendsson, ut i världen för att söka lyckan. Blicken var dimmig av tårar, och vemod darrade i hjärtat, ty han hade för första gången på allvar sagt farväl åt det torftiga barndomshemmet, vilket hittills varit hans hela värld.

Fattig var han, fattig på allt utom på stora förutsättningar för och en stark tro på livet samt ett ljust hopp på framtiden.

Färden ställdes mot huvudstaden, där möjligheter säkert skulle öppna sig för det vakna sinnet och den okuvliga energien att bryta sig en bana till oberoende.

Och se! Guds öga följde den lille smålandspojken, och Guds hand välsignade hans företag, så att han från att ha varit en hemlös främling i det stora folkhavet blev en genom arbete, förstånd och duglighet aktad och förmögen man, som dock aldrig blygdes att minnas, vad han en gång varit, och varifrån han gått ut i världen. Men, det bästa av allt, hans hjärta blev öppnat för Kristi kärlek, och lyckliggjord av Guds nåd längtade han att få föra även andra in i den trygga hamn, där han själv kastat ankar. Därvid gick tanken helt osökt till de forna vännerna i gammal, älskad fosterbygd. Men den tanken var vemodig, ty på egna vägar vandrade dessa i vantrons och för-

domens mörker. Hur skulle han nå dem, var skulle han där få bygga ett altare åt Herren, var skulle han där få resa en ljusstake för livets ord, människornas ljus? Då gav Gud honom ett tillfälle, som han väl begagnade. Han blev ägare av den mark, i vilken eder rot är fästad, den jorden och boningen därpå vigde han till Herrens tjänst, och därifrån har nu under många år nådens budskap ljudit till det folk, han bedit och kämpat för. När Gud så kallade sitt trötta barn hem till sig, lades den åldrige smålandssonens stoft visserligen ej till vila i hembygdens jord, men hans önskningar och vilja med avseende på dess folk gav han åt länets missionsförening att utföra, i det han överlämnade sin egendom i hemsocknen åt dess vård.

Förstån I nu, att det är något annat med er, än med alla andra träd i skogen? I ären alla som pelare i en kyrka, utvalda och givna åt Herrens tjänst; men veten, att då jag talar om denna bygd, menar jag ej endast denna by och denna socken. Nej, hela det stora länet med dess rika möjligheter skolen I tjäna, ty nu, just nu, skolen I falla för att kunna göras tjänliga till att bli golv, väggar och tak i det hem, som vid den gamla Sigfridsstaden skall byggas för bygdens unga söner i vapenrock.

Är det ej en ära för er och för trakten, att just I blivit utsedda därtill?

Av ert virke skall den talarstol resas, där Guds tjänare skola frambära evangelii budskap till de unga skarorna, av edra stammar skall den estrad byggas, på vilken sångarna skola stå, när de uppstämma sköna lovsånger till Guds ära, och av er skola de portar timras, inom vilka mången skall finna ett hem och en tillflykt undan dåligt sällskap och slippriga nöjen.

Se, där komma de, som skola lära dig, vad döden är. Den gamle mannen där giver eder dödens märke, och de unga, som komma, ha offrat några dagar, de sista av sin julhelg, för att skilja edra stammar från de djupa rötterna i den steniga jorden.

Du blir ett av de första offren, kasta ännu en blick omkring dig, det blir den sista!»

Och trädet vajade med sina grenar ett tungsint avsked åt den vinterskrudade nejden, den nejd, där kung Inges hög, krönt med sitt runomslingade stenklot, ruvar på sina sagors mängd, den nejd, på vars kullar Blända vandrat fram och välvt djärva planer i sitt förslagna huvud, där skaror banat stigar mot helige Sigfrids källa vid de tre sjöarnas strand, där Dackes fribytarskaror tänt sina vårdkasar, där sedan dess tusen söner och döttrar av virdars gamla stam levat sitt enkla, undangömda liv och bäddats i den fagra fosterjordens sköte, och där ännu i den drömtyngda stillheten vid mörkögda sjöar och i dunkla skogar underbara sagor och sånger vänta på att taga form och ton för att sväva ut och fröjda människornas sinnen.

— — — — — — — — — — —

Då blänkte en bred stålklinga, vassa sågtänder gnagde sig in i trädets bark och allt djupare i stammen, ett brak — och skogen hade givit sitt första offer.

I aftontimmar.

Västern strålar uti purpurlågor,
kvällen bredes över drömlikt hav.
Dagen sjunker ibland tidens vågor,
tiden sänkes uti glömskans grav.
Vinden susar genom skogens salar,
helga toner över nejden förs.
Örat lyssnar. Men när malmen talar,
hjärtats strängspel uti oro rörs.

Död är dagen, som i färgprakt strålat
ljus och mäktig uti öster nyss.
Död är lyckan, som med tjusning målat
drömmens lustspel. — O, min tanke, lyss!
Själen ropar efter hjärtats rena,
sanna lycka, som i glömska dog.
Djupen pejlas, ty i kväll'n den sena
fridens maning över nejden drog.

Greta.

Kinesisk by.

På bybesök i Kina.

För Ungdomsvännen. Av *D. R. Wahlquist.*

I.

Några km. från det av vallfärdande tillbedjare ofta besökta templet, Uhuangkå, som från bergshöjden, där det reser sina stolta tinnar mot blånande sky enligt kinesens begrepp sänder strömmar av välsignelse ut över den omgivande bergs- och slättbygden, ligger, en knapp sv. mil från Sungpu, i små vackra dalgångar, där varje odlingsbar bit bär vittne om kinesens flit och ihärdighet, flera smärre och större byar. Husen ligga ej som i vårt land kringspridda på ett större område utan så nära varandra som möjligt. Ofta är det endast en liten stensatt gränd, som skiljer dem åt. Man har slutit sig tätt tillsammans för att dymedelst skydda sig mot tjuvar och andra faror, kanske ock för att taga den allra minsta plats av den odlingsbara jorden.

Generation efter generation har i det närbelägna templet åkallat Kinas mäktige gud, pärlkejsaren, till vars ära det är uppfört. Som denne gud benämnes med samma namn, som vi använda för att beteckna den levande Guden, måste missionären i sin predikan för icke kristna påpeka, att det ej är deras pärlkejsare, han avser med ordet Shangti.

Nu har dock några familjer för alltid vänt templet ryggen. Det sanna ljuset har letat sig väg till deras boningar bland bergen. När söndagen ingår, skynda de sig i arla morgonstund till Sungpu för att bland Guds vänner prisa och lova Herren i himmelen.

Sedan lång tid tillbaka ha dessa vänner fått löfte om besök av mig och min hustru. En av dem, snickaren Cheo, har byggt sig en liten hydda på en bergsluttning, »alldeles lik ett utlänskt hus», som han sade, och den ville han gärna visa oss. Men det alltid efterhängsna sjukvårdsarbetet hade hittills lagt hinder i vägen. Nu voro vi åter i Sungpu, och det bestämdes vid söndagens möten, att det beramade besöket skulle äga rum följande tisdag.

Ett berg i Kina med ett tempel på toppen.

Det var en helt liten skara, som tidigt på morgonen begav sig iväg. Låt mig presentera sällskapet. Här ha vi den kinesiske doktorn Cheo och hans hustru. På lediga stunder sprider han krist-

lig litteratur. Flera ha genom honom blivit förda till tro på Kristus. Hans maka var, innan hon blev kristen, en ivrig kortspelerska. Nu är hon fri denna boja. Bibelkvinnan Li är ock med i sällskapet. Av henne köpte missionen det hus, den äger i Sungpu. Då var hon förmögen, men en hedning. Nu är hon fattig, men glad i tron på Herren. Att vår präktige evangelist Ing och hans fru äro med, säger sig självt. Till fots skola dessa tillryggalägga den långa vägen, vilket för kvinnorna med sina små fötter om något

större dalgång, där den likt en bred flods utfall i havet förenar sig med slätten. Här taga vi av. Vägen slingrar sig stundom nere i dalgången, stundom på bergsluttningarna och ibland över mindre kullar. Den stiger allt högre och högre, tills slutligen flera mindre dalgångar, vilka likt strömfåror skära bergstrakten, öppna sig framför oss. Vår väg tränger in i en av dessa, och se, där ligger Cheo Yang ts'ong, den by, där de flesta av våra troende vänner bo, och vilken vårt besök först gäller. Där komma ock snickaren

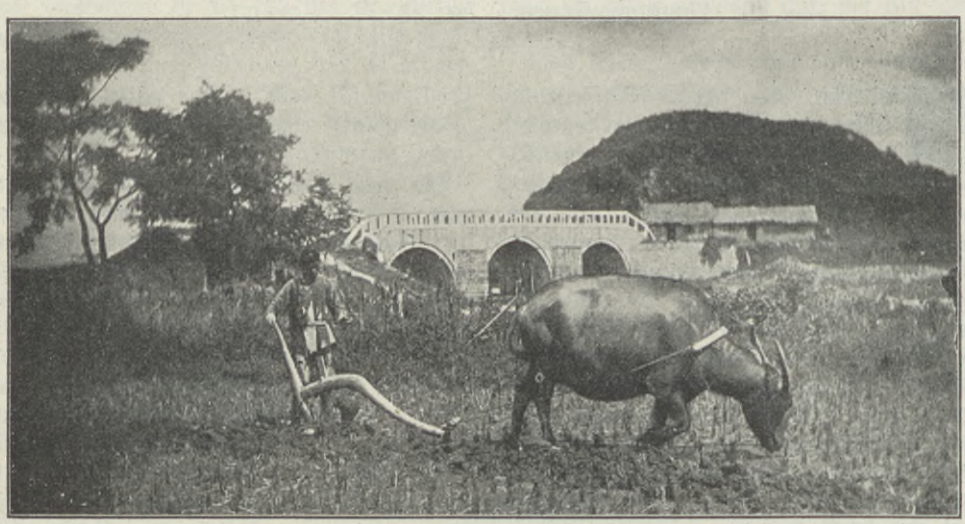

Kinesisk lantbrukare.

är ett kraftprov. Min hustru ville nog göra dem sällskap, men, som Rut är med, måste hon använda bärstol. Cykeln tjänar mig som fortskaffningsmedel, där vägen tillåter dess bruk. Fotgängarna kunna ej följa bärstolen och cykeln, men evangelisten, försedd med en packe evangeliidelar och dragspel, det skall bli både sång och musik och predikan i byarna, hinner upp oss, medan vi rasta vid ett litet téhus utmed vägen.

Vår färd går först över slätten, där folket som bäst skördar sin bomull. Då vi passera byarna, skyndar byfolket att kasta en spejande blick på resenärerna, under det hundarna ilsket betyga sitt misshag över det för dem ovanliga åkdonet, cykeln. Snart komma vi till en

Cheo och några andra för att välkomna oss. Deras anleten lysa av glädje, och det ligger hjärtevärme i välkomstorden. Cheo har icke något eget hus utom det »utländska» huset på bergsluttningen. Han bor därför i fädernetemplet, vilket för övrigt är det bästa huset i byn och ligger för sig självt. Vi bjudas stiga in i templet, där våra vänner från byn och några andra byar äro samlade. Här ha vi tegelslagaren Tjii, hans gamla mor och son, vilka alla jämte hans hustru vilja tro på Gud; lantbrukaren Tjii; den gamle, nästan halvblinde Cheo och hans manhaftiga hustru, vilken ensam förestår deras lantbruk; en gammal änka utan både söner och döttrar, lantbrukaren Cheo, som varit vår patient, och många andra.

Vinas lyckodröm

För Ungdomsvännen. Av *Betty*.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

»Vem har valt hatt åt dig?» frågade Emelie med låg röst, när de vänt in på en jämförelsevis lugn gata. »Det har jag gjort själv», svarade Vina med en viss självkänsla. Det var ändå en tillfredsställelse att bära en sådan gentil hatt, vit med luftig chiffong och en skär törnros.

»Att pappa kunde tillåta dig något sådant! Du ser så hemlös ut i den.»

Vina teg. Var nu inte hennes vackra hatt, hennes stolthet, i lag heller?

Så kom hon att tänka på fars ord: »Vad ska du med en sådan frökenhatt till, när du varken kan gå eller tala som en fröken?» Men mor hade tagit hennes parti och svarat:

»Hon ska väl ha, hon, som andra, när hon ska vara med de stora i denna världen».

»Vet du, lilla Vina, den där hatten gömmer du på tills vidare», fortsatte systern med något övertalande i tonen. »Vi gå in i en hattbutik här borta och välja en hatt, som bättre stämmer med din klänning och kappa. De fina fruarna här skulle tycka, att du inte vore en flicka med takt, om du komme i en sådan hatt till din hemvävda kjol och tarvliga kappa. Du får nu lov att lära dig, vad som passar eller icke».

»Men — jag har inte pängar till en ny hatt», sade Vina gråtfärdig.

»Det kan du få låna av mig så länge. Här, ser du». Emelie tog Vina med sig in i en hattaffär och valde en liten svart matroshatt med ett svart sammetsband om kullen. Och Emelie hade rätt. Flickan tog sig vida trevligare ut i sin genomgående enkelhet än förut med den granna hatten och de tarvliga kläderna.

I ett av de stora, tunga husen, som hade ett lika stort och dystert hus på vardera sidan, gick systern in med den stackars nykomna och bortkomna flickan, som nu först blev övertygad om, att ett fint och säkert uppträdande och sätt inte flyger på en så fort man kommit in i storstadslivet.

Emelie förde henne uppför trappan och visade henne först, hur hon skulle ringa på, då hon komme att gå något ärende. Tre långa trappor hade de att gå, innan de kommo upp i fjärde våningen, där Vinas fru bodde. I köket fanns intet fönster, utan där brann gasen hela dagen. Vina såg sig om med förfäran, i detsamma hennes blivande matmor kom ut från ett inre rum och hälsade henne välkommen. Så fin hon var! Men hennes förnäma vänlighet skrämde den stackars blyga flickan, som knappt tordes besvara de frågor, som ställdes till henne angående hennes ålder, resan m. m.

Hennes syster, som alldeles icke tycktes hysa så stor respekt för den fina frun, följde denna till ett inre rum, genom vars dörr Vina dock uppfattade något, av vad som sades därinne, och hon hörde, att samtalet gällde henne, något som de just inte besvärade sig med att föra i tysthet.

— — — »samvetsgrann och trogen — men fullkomligt oerfaren i göromålen i ett bättre hus — inte så dum, som hon ser ut — men ohjälpligt tafatt och fullkomligt renons på levnadsvett — behö-

ver till att börja med tålmodigt överseende — men har lätt för att lära», o. s. v.

Detta var hennes meritlista av syster Emelie, och den gjorde henne tung till sinnes, och det hjälpte icke upp saken.

Icke bättre blev det därav, att hennes matmor, då hon skulle undervisa henne om hennes göromål, visade henne ett malplacerat överseende, där flickan såg, att det inte behövdes. Men slutligen kom frun underfund med, att hon fått ett gott material att göra med och lade bort detta obehövliga sätt mot henne.

Men mer och mer riktade Vina sin uppmärksamhet på sitt eget personliga uppträdande — och blev mer och mer missnöjd med sig själv.

När hon gick på de mattbelagda golven, fann hon, att hennes steg voro för tunga. När hon överallt möttes av ett virrvarr av färger, former och förgyllning, som förvirrade henne och gjorde henne främmande för omgivningen, kände hon en längtan, som hon ej kunde giva namn — en trånsjuka efter enkelhetens enhetlighet. Och råkade hon då kasta en blick i en av de stora trymåerna, som så oförbehållsamt återgav hela hennes gestalt, kände hon sig led vid sig själv och allt. Hon såg då ett ansikte, visserligen friskt och rödblommigt, men med en så omedelbar ohjälplig lantmin, att hon blygdes för sig själv, när hon jämförde sig med de andra flickorna, stadsflickorna, med sina damfasoner, som hon nog aldrig skulle kunna lära sig. Hon fann att *vilja* och *kunna* icke alltid är samma sak.

Råkade hon kasta en blick i en av de stora trymåerna . . .

»Att två systrar kunna vara varandra så fullkomligt olika, som dessa äro», hörde hon en dag en väninna till sin fru säga, medan en ny känsla av hennes egen personliga underlägsenhet marterade henne. Men om hon stannat och velat nedlåta sig att lyssna, hade hon fått höra sin matmors omdöme: »Ja, skillnaden är verkligen stor; ty systern är en utstuderad, beräknande kokett, vars mål är bara att synas. För övrigt är hennes inre tomt på egentligt kvinnligt värde, då däremot lilla Vina är den sanna förtjänsten, som dock ej äger en aning om sitt eget stora värde. Men vad jag kunde anmärka på henne är, att hon emellanåt går så fördjupad i sina tankar eller drömmerier, att hon knappt vet, vad hon svarar, när jag tilltalar henne. Hon måtte vara en drömnatur, och hon besitter kanske ett högre mått av intelligens, än man vanligtvis antager hos en ouppfostrad lantflicka. Jag är emellertid mycket nöjd med henne.»

Och detta omdöme slog spiken på huvudet. Nog var Vina en drömnatur, och under det hon med minutiös trohet skötte sina göromål, drömde hon sin lyckodröm. Men dessa drömmerier voro dock av onyttigaste art, ty de rörde sig blott om det stora problemet, hur hon skulle kunna bli en sådan fin dam, som hennes syster Emelie och hennes kamrater — så där belevad och käck och obesvärad, och intelligensen inskränkte sig därtill, att hon skulle kunna inlära stadsdialekten och uttrycka sig korrekt och ljudriktigt, som hon hörde sina kvinnliga ideal göra. Hon övade sig även i läsning, skrivning och räkning, ty hennes mål var numera att en gång, icke så värst långt in i framtiden, kunna

sköta en sådan plats som systerns, ty det generade henne inför systerns umgängeskamrater att ingenting annat kunna med än — pigsysslor.

Och under sådana planer och drömmar förlorade hennes fars minnesord att icke älska världen och det världen tillhör, att vakta sig för världens besmittelser och icke övergiva Guds ord och bönen all vederhäftighet. Allt detta hade förlorat vikt och värde för henne. Hon läste väl till en början sin morgon- och aftonbön, men utan mening och allvar.

Till en början gick hon och hörde Guds ord, när hon hade tid. Men Emelie och hennes vänner hade för sed att använda söndagen till utflykter och andra förlustelser, och de skulle väl skrattat åt hennes tarvliga smak att gå i kyrka och bönehus den enda dagen i veckan, hon hade frihet att njuta av den fria, härliga naturen. Och Vina ville ej vara ett åtlöje för dem.

Så upphörde småningom hennes kyrkobesök, och under tiden drogs hon med dit, där man fick «tänka fritt» och »andas fritt» och »våga följa sin vilja fritt».

Och halvtannat solvarv hade icke gått över jorden, förrän Vina var en lika god »fröken» som Emelie och hennes vänner. Hon hade använt tiden väl att lära sig att gå och stå, tala fint och föra sig väl.

Och snart fick hon, sedan hon genomgått en bokhållerikurs, där hon erhöll fina betyg, en likadan plats som Emelie.

Lyckodrömmen höll på att bli verklighet, men för ett allt för högt pris. Det bästa inom henne var priset, tron på Gud och den han har sänt, Jesus Kristus.

Svårast var det dock, när hon måste skriva hem. Ty det gick inte så lätt för henne som för Emelie att alldeles ignorera sina tarvliga föräldrar. Men när hon skrev, blev hennes samvete yrvaket och började kinka som ett sjukt barn och ville ej låta söva sig igen. Sitt förhållande till Gud kunde hon ej vidröra, ty skrymteri ville hon icke göra sig skyldig till, och sanning kunde hon ej tala för att icke göra dem ledsna. Bäst således låta dem tro, att hon var som förr.

Men lugn och glad kunde hon icke bli. Gudsbelätet var ännu icke helt utplånat hos henne, och därför kunde hon ej bli kvitt en intensiv fruktan för att ådraga sig Guds dom — hon, som ju inte trodde på Gud längre... Vilken motsägelse!

I stället för kyrka och bönehus besökte hon nu flitigt sådana ställen, där den nya läran om »full frihet» förkunnades, och där insöp hon denna lära i fulla drag. Visst ville Vina höra till »de frigjorda». Hon hade ej längre några plikter mot sina föräldrar — utom dem hon *ville* hava. Hon var frigjord, frigjord från den inlärda tron på Gud och från alla gamla mögliga dogmer, frigjord från tvånget att försaka livsglädjen — utom sådant där, som skulle sätta fläckar på hennes rykte, ty om detta var hon ännu rädd.

Och — vilken makt var det, som hjälpt till att frigöra henne och giva henne denna nya syn på livet?

Ja, säg det, du, som kanske känner kvinnohjärtats mystér... Jämte hennes syster Emelie var det förstås en ung man, som syntes ha stort intresse för hennes omvändelse till de nya frihetslärorna.

Bra såg han ut, karlen, och han hade ett ärligt, vinnande sätt, och Vina var, lik andra flickor, icke känslolös för en stilig pojkes uppmärksamhet. Och även hon hade nu blivit stilig. Hon hade vuxit ur barndomens enfald och lantlivets tafatthet och utvecklat sig till en fin och fager mö, som i mångens ögon överträffade systern, som allaredan började se något utblommad ut.

Vinas ansikte hade alltid ett uttryck, och i hennes ögon gömde sig en själ, som lik en biltog var rädd att bli ertappad och fången, men som dock ej kunde låta bli att då och då kika ut genom fönstret. (Forts.).

Jag vet, det blir vår.

Jag vet, det blir vår, fast drivan är tung
och stenhård och frostbunden jorden,
jag vet, det blir vår bland tuvor och ljung,
bland kullar och dalar i norden;
jag vet, att när drivorna gråta sin tår,
då stundar det vår, en leende vår.

Jag vet, det blir vår, fast stormarnas dans
går vild i den nattliga timma,
jag vet, det blir vår med solljus och glans,
med böljor, som leka och stimma;
jag vet, att fast stormdansen virvlande går,
det stundar till vår, en leende vår.

Jag vet, det blir vår, fast blommornas tropp
är gömd under kvävande höljet,
jag vet, att ur slummern skall frigjord stå opp
det färgrika, doftande följet;
jag vet, att fast blomman är bäddad på bår,
det stundar till vår, en leende vår.

Jag vet, det blir vår, fast tanken helt matt
kan fatta det härliga under.
Jag vet, det blir vår trots töcken och natt,
trots skymmande, vintriga stunder.
Jag vet, att bak sucken, som bävande går,
det jublar om vår, om leende vår.

A—i—a.

Program vid
S. M. U:s kvartalsmöte
i Karlskrona, Påskhelgen 1917.

Påskdagen den 8 april.

Kl. 11 f. m. Inl. av pastor *Aug. N. Bäckström.* Predikan av kandidat *Bruno Nyström* och distriktsförest. *J. Sahlin.*

Kl. 4 e. m. Predikan av *J. Sahlin* och missionsföredrag av missionär *J. Hammar.*

Kl. 8 e. m. Ungdomsmöte. Tal av *Bäckström, Nyström* och *Hammar.*

Annandag påsk den 9 april.

Kl. 11 f. m. Predikan av *Sahlin* och *Nyström.*

Kl. 4 e. m. Avslutningsmöte. Föredrag av *Hammar* och *Nyström.*

Församlingens sång- och musikföreningar komma att medverka.

Under dagarnas möten upptagas kollekter för *Svenska Missionsförbundets Ungdom.*

Dagligt bibelstudium.

Månd. d. 26 mars. Luk. 18: 16. *Jesus — lärjungarna — barnen.* Det är en förfärande verklighet, att lärjungarna sökte hindra barnen att komma till Jesus. Mången har bland sina barndomsminnen sådana erfarenheter av kristliga personer, som alltfort äro hinder för tron. Huru besinna vi denna sanning i vårt umgänge med barn?

Tisd. d. 27 mars. 1 Kor. 12: 4, 5. *Gåvor och ämbeten.* t varje ämbete sin gåva. Den, som misslyckas i en kallelse, kan vinna stor framgång i en annan. En fråga till självprövning: I vilket förhållande stå min gåva och min kallelse till varandra?

Onsd. d. 28 mars. 2 Kon. 6: 17. *En blick in i andevärlden.* Vi omgivas av andemakter såväl onda som goda. På ingendera sidan kämpar människan allena. Vilka betydelsefulla lärdomar kunna vi hämta ur denna text?

Torsd. 29 mars. Mark. 9: 26. *Andarnas kamp.* Andevärldens tyranner släppa icke sina offer utan ett bittert motstånd. Ingen frigörelse utan lidande. Är din erfarenhet enligt detta, eller är den annorlunda?

Fred. d. 30 mars. Joh. 7: 46. *Underbara ord.* Jesus hade ej genomgått en profetskola och likväl: Ingen talade såsom han. Vad ger åt den evangeliska predikan dess verkliga kraft?

Lörd. d. 31 mars. Joh. 6: 1—15. *Trons prövning.* Jesus ser slutet vid början. Han känner väg och medel. I vilket förhållande kan och bör omtanken stå till förtröstan på Herren?

Sönd. d. 1 april. Matt. 21: 1—9. *En konungslig hyllning.* Vilken tanke uppbar folkskarans kungahyllning åt den eljest så föraktade "timmermannen" från Nasaret? Ropet: "Hosianna" utbyttes snart mot ropet: "Korstfäst". Vad säger oss detta angående folkstämning och människors beröm?

Månd. d. 2 april. Matt. 21: 12, 13. *Mammon i Herrens tempel.* Jesus köpte icke folkgunst genom att blunda för missförhållanden och överse med de ledande personernas synder. Vilka lärdomar, tillämpliga på Guds församling (= Guds tempel 1 Kor. 3: 16, 17) i vår tid giver oss denna text?

Tisd. 3 april. Matt. 21: 15, 16. *Barnen i Herrens tempel.* Deras Hosianna ett heligt vittnesbörd. När de äldres lovsång dog ut, började barnens. Vilken plats i församlingen gives nu åt barn och juniorer?

Onsd. d. 4 april. Luk. 22: 7—13. *Den kristliga lydnadens karaktär:* Personlig, tillgiven, uppriktig, sorgfällig, synlig, beständig, oegennyttig och verksam.

Torsd. d. 5 april. Luk. 22: 14—20. *Påskalammet — nattvarden.* Varför längtade Jesus efter att äta påskalammet med sina lärjungar? En kristens liv är en längtan efter fullkomlig gemenskap med Kristus och en fullkommen helighet. För vilka är nattvarden given?

Fred. d. 6 april. Luk. 23: 33. *Korset — Kristi tribun.* Korset — löftenas uppfyllelse — ett offeraltare — det centrala i apostlarnas predikan — försoningens hemlighet. Kunna vi säga, att korset har samma plats i vår predikan som i apostlarnas?

Lörd. d. 7 april. Luk. 23: 50—54. *Jesu begravning.* Jesu fattigdom. Huru blev Jesu begravning möjlig, och vilken är dess betydelse? Vad kunna vi lära av Josef?

Sönd. d. 8 april. Luk. 24: 1—12. *Kristi uppståndelse.* Kvinnorna — möjligheten att göra mera för de döda än de levande. Kristi uppståndelse — döden besegrad — förbindelsen mellan jorden och himmelen återupptagen. För vilka uppenbarade Jesus sig? Varför just för dem? *S. M. F.*

INGÅNGNA I VILAN

Sjuksköterskan vid Uppsala Hospital och Asyl, fröken *Alma Hedberg*, avsomnade i sitt hem i Solberga den 22 sistl. nov., 25 år gammal, efter endast några månaders sjukdom. Hon var född och uppfostrad i ett sant kristligt föräldrahem och har allt ifrån barndomen hört Herren till. Hon var en varm kristen och tjänade troget sin Mästare. — Under vistelsen i Uppsala var hon medlem av Uppsala stads missionsförening och dess ungdomsförbund. — Vile stoftet i frid!

Kristina Frääs, medlem av Sollerö kr. ufg, vigdes till gravens ro den 11 febr. Huru hon dog sjuttonårig, hade hon hunnit uträtta mycket för sin frälsare. Redan som fjortonåring begynte hon samla barnen i sin hemtrakt till möten omkring Herrens ord. En väckelse utbröt bland dem, och verksamheten blev till stor välsignelse. — Frid över Kristina Frääs rena och ljusa minne!

Fru Bricken Lidström, medlem av Ovanåkers missionsf. ufg, avled den 27 sistl. nov. efter en kort sjukdom på Söderhamns lasarett, 21 år gammal. Hon sörjes närmast av make och en liten flicka. Trots allt det mycknа, som här ville binda henne, var hon redo för uppbrott och kunde med frimodighet lämna allt.

Margit Johansson, medlem av Norra Vi kr. ufg Senapskornet, fick den 14 sistl. dec. hembud efter ett tåligt buret lidande i en ålder av nära 23 år. Hon var en trogen medlem av såväl församlingen som ungdomsföreningen. Med jubel gick hon att möta Frälsaren. Hennes sista ord voro: "Nu kommer Jesus."

Gerda Nilsson, medlem av V:a Lysviks ufg, kallades till vila den 17 sistl. dec. efter en kort sjukdom. Gudsfruktan, plikttrohet och arbetsamhet kännetecknade hennes liv. Hon var medlem också av församlingen. — Vile hon i frid till uppståndelsens ljusa dag!

Ester Lundberg, medlem av Björna ungdomsförening, gick in i sin Herres vila den 21 jan., 28 år gammal. Herrens vägar äro underliga. Dock är det rätt, allt vad han gör. Ester Lundberg fick gå hem i frid. Minnet av hennes livsgärning skall länge bevaras.

Sigrid Andersson, medlem av Grillby missionsförsamling och kr. ufg., avled den 22 jan. i en ålder av nära 23 år. Hon hade aldrig varit borta från Herren utan tjänat honom ända från barndomen. Hon var en solstråle, som spred ljus och värme omkring sig, var hon gick fram. Om henne kunde i sanning sägas: "Vad hon kunde, det gjorde hon."

Lydia Axelsson, medlem av Södertelje brödraförening och dess ufg, kallades till den eviga vilan den 28 jan., endast 19 år gammal. Hon var alltid med på såväl de enskilda som de offentliga mötena. Hon var till naturen stilla och tillbakadragen. Tomrummet efter henne är stort.

Västra Värmskogs kr. ufg, som den 5 sistl. dec. firade sitt första årsmöte, presenterar sig härmed för Ungdomsvännens tusentals läsare. Vid föreningens bildande ingingo 21 medlemmar i densamma. Några månader därefter började en väckelsens vind blåsa över trakten. Och många unga lämnade sig åt Gud. De nyomvända ingingo omedelbart i ungdomsföreningen. Och inom kort hade medlemsantalet ökats till 67. Då föreningen höll sitt årsmöte, hade ingen behövts uteslutas, utan alla voro bevarade i nåden och sanningen, för vilket Herren vare prisad.

Västmanlands läns ungdomsförbund av S. M. U. höll sitt årsmöte i Köping den 10 och 11 febr. Förbundet, som existerat i sex år, räknar 36 anslutna ungdomsföreningar, varav 4 beviljades inträde vid årsmötet. Inkomster och utgifter balanserade på kr. 2,134: 43 med en kassabehållning av 385 kr. I stället för offerdag beslöts att tillställa biträdesföreningarna en vänlig uppmaning att höja årsavgiften. Till soldatmissionen i Sala beviljades 75 kr.

Såväl på lördagskvällen som under hela söndagen höllos offentliga möten, varunder kraftiga, trosstärkande föredrag höllos av flere talare.

Hallands Ansgariiförening och Hallands Ansgariiförenings ungdom höllo sina årsmöten i Immanuelskyrkan, Halmstad, den 10 och 11 febr. Första dagen höllos styrelse- och ombudsmöten, vari även distriktsrådet deltog med fyra representanter. Flera viktiga verksamhetsfrågor behandlades. Under året har föreningen fått en ny predikant på fältet, nämligen pred. Josef Hawén, och snart torde ännu en kunna anställas. Några av församlingarna disponera föreningens predikanter för längre tider. Medlemsantalet i de anslutna församlingarna har ökats med 80 och i ungdomsförbundet med 151. Ans-

Västra Värmskogs ungdomsförening.

gariiföreningens kassa balanserade på kr. 4,039: 58 och ungdomsförbundets på kr. 560: 59.

Under söndagen höllos offentliga möten, då föredrag höllos av distriktsförest. W. Walldén, pastor Karl Palmberg, pred. C. Adolfsson och fabr. A. W. Johansson. Kyrkans kör utförde god sång.

Betlehemskyrkans i Göteborg ufg höll sitt årsmöte den 19 febr. Föreningens arbete har under året varit ganska omfattande. Utom den egentliga ungdomsverksamheten har föreningen bedrivit en omfattande social verksamhet, för vilken den under året utgivit över 3,000 kr. Denna har omfattat barnkoloni för 22 barn, barnbeklädnad vid julen, besök bland fattiga och sjuka o. s. v. Till Ev. missionsföreningen har under året överlämnats 1,200 kr., till Sv. Missionsförbundet 521 kr. och till V. M. U. 100 kr. — Inkomster och utgifter ha balanserat på 7,883: 94. Ungdomsföreningen hade vid senaste årsskiftet 633 medlemmar.